

SZIN

Előszó

Egy tanítást olvastam három éve, más, mint a mi meséink a sóról. Azokban úgy kell bebizonyítani, persze sikerrel jár, hogy bár egyszerű dolog, de fontos a só. Etikai történet kerekedik a miénkből.

Előbb a király talmi dolognak tartva, megharagszik lányára, aki iránta való szeretetét a sóhoz hasonlítja. Úgy szereti apját, mint a sót. Mondja a lány. Ami miatt el kell viselje apja haragját és elűzetését a háztól. S a király csak akkor változtat véleményén, amikor megbizonyosodik róla, hogy só nélkül nem étel az étel, s legkisebb lánya nem szereti kevésbé, mint a többiek.

Uddalaka Aruni tanítása fiának, Svétakétunak a Chandogya-upanisadban:

– Tedd ezt a sót vízbe, aztán reggel jöjj el hozzám tanításért!

Úgy is tett.

Így szólt hozzá:

– Most add ide a sót, amit tegnap a vízbe tettél!

Belenyúlt és nem találta, mivel feloldódott.

– Most kortyolj a széléről! Milyen?

– Sós.

– Kortyolj középről! Milyen?

– Sós.

– Kortyolj szélről! Milyen?

– Sós.

– Egyél rá, aztán jöjj el hozzám tanításért!

Meg is tette.

Mindvégig megvan az.

Így szólt hozzá:

– Bizonyal itt van és nem veszed észre, kedvesem; bizonyal éppen itt van.

Azzal a láthatatlanul finom dologgal azonos mindennek a lényege, az a valóság, az az emberi lényeg. Az vagy te, Svétakétu.

Mátyus Aliz